

карнеолъ и отъ бѣлъ кристалъ; глава-та му е отъ червено злато. То было свѣтовидовый истуканъ. Другъ храмъ пакъ стоялъ на высокѣ планинѣ, съграденъ отъ шярены камъніе; у тоя храмъ чювали драгоцѣнны камъніе, на кои-то имало надрасканы различни бѣлѣгы, та по тѣхъ проричяли за бѣдѣщы случкы, и отгорѣ изъ храма излизали гласове, отъ кои-то ся въздивявали хора-та кога гы слушяли.“

Отъ самѣ-тѣ вѣрѣ въ небесны божества и въ домашны богове може да ся заключи, че стари-ти словене сѣ вѣрвали въ безсмрътіе-то на душы-тѣ и въ бѣдѣщый животъ. А на това има и доста очевидны доказательства: както что казва реченый Месуди, Словенкы-ты по смръть-тѣ на мѣжіе-ты си врьгѣли ся въ огъня, заедно съ тѣхъ да изгорятъ, та какво-то заедно да идѣтъ въ рая. Руси-ти ся бояли да паднѣтъ робіе или подѣ чюждѣ власть, зачто-то мыслили, че робъ чловѣкъ и кога умре остая да робува на господаря си. На мѣсто думѣ умрѣ, Българе-ти казвать: поминѣ ся, стари-ти Чеси казвали „отишълъ при бащы-ты си. Мѣсто-то на оня свѣтъ, дѣ-то стояли умрѣли-ти, наричало ся навъ. Както что приказвать стары приказкы, душа-та прѣминувала по сръбрнѣ мостъ въ нава, дѣ-то имало мѣсто за добры-ты — рай, една зелена ливада толкова хубава, что-то да ѣ ся не нагледа чловѣкъ, и едно грозно тъмно мѣсто — пѣкло, дѣ-то богъ Стрибогъ мѣчилъ души-ты на лоши-ты хора.

**НАРОДНА БИБЛИОТЕКА-ТЪРНОВО**

К р а й.